

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ สวน ๓๖ พรรษา สยามบรมราชกุมารี

ตรงข้ามสุสานทหารสัมพันธมิตร อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

เนื่องในโอกาสสุทศิให้ทหารและบรรพชนที่เสียชีวิตในสงคราม

เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

ตายแล้วย้อนกลับมาบ้านเรือน

ต่อจากนี้ไปจะเริ่มแสดงธรรมให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกัน แต่เรื่องความไม่สะดวก โลกอันนี้ไม่ใช่โลกสะดวกสบาย ใครอยู่ที่ไหนก็ขัดก็ข้อง ฝนตกฟ้าลงก็ขัดข้อง แห้งแล้งก็ขัดข้อง อยู่สถานที่ใดมีแต่ความขัดข้องอยู่เสมอประจํามนุษย์เรา เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ควรจะถือว่า วันนี้เป็นวันบำเพ็ญมหากุศลเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่ท่านผู้ที่ล่วงลับไป ซึ่งท่านเหล่านี้เป็นผู้รักษาประเทศชาติ สละชีวิต ล้มหายตายจากไป ทั้ง ๆ ที่พ่อแม่ลูกหลานมีความห่วงใยและรักชอบ ก็ต้องพลัดพรากจากกันไปด้วยความจำเป็น นี่ก็เป็นอย่างนี้

วันนี้เป็นวันบำเพ็ญมหากุศลของเรา อย่าให้มีอะไรเข้ามาขัดข้องในวันมงคลเช่นนี้ ใ้อเรื่องฟ้าตกฝนลงอยู่ที่ไหนมันก็มี เราอย่าถือมาเป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญความดีงามของเรา วันนี้เราได้บำเพ็ญกุศลอุทิศกัลปนาผลถึงท่านผู้ที่ล่วงลับไป หลังจากนั้นเราก็หันมาเข้าสู่การช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ชาติเป็นของทุกคน ในบรรดาพี่น้องชาวไทยเรามีจำนวน ๖๒ ล้านคน เป็นคนไทยทั้งมวลและรักชาติ พร้อมกันเสียสละเพื่อบำรุงรักษาชาติไทยของเราให้มีความเจริญรุ่งเรืองแน่นหนามั่นคง และสงบร่มเย็นไปโดยลำดับลำดับ

นอกจากนั้นยังจะได้ฟังอรรถพิงธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่นาน ๆ จะได้ยินพระท่านมาเทศนาว่าการอรรถธรรม ชี้แจงแสดงบอกเรื่องผิดเรื่องถูก ดี ชั่วประการต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ประจํากับตัวเราทุกคนนั้นแล ให้ได้รู้เรื่องรู้ราวแล้วไปแก้ไขตัดแปลงตนเองเพื่อความดีงามและความเป็นสิริมงคลแก่ตัวของเราทั่วหน้ากัน เราอุทิศส่วนกุศลถึงท่านผู้ล่วงลับนี่เป็นความถูกต้องชอบธรรมแล้ว ในบรรดาญาติมิตรสาโลहितที่ล่วงลับดับไป ใครจะอยู่ที่ใดแดนใด เมืองใด ไกลไกลไม่สำคัญ จิตวิญญาณขณะเดียวถึงแล้ว ๆ ประเทศไหนโลกไหนถึงกันอย่างรวดเร็ว ไม่มีแรมวันแรมคืน เพราะระยะทางห่างไกลเหมือนเราเดินด้วยเท้า

จิตวิญญาณท่องเที่ยวในวิภวสงสาร จะกว้างแคบขนาดไหนจิตวิญญาณจะไปได้ด้วยอำนาจแห่งกรรมดี กรรมชั่วหนุนพาให้ไป ผู้ที่เข้าไปสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ถ้าจะพูดถึงเรื่องการวัดชั้นเป็นถนนหนทาง ทางจากนี้ไปสวรรค์ชั้นนั้นห่างสักกี่กิโลอย่างนั้นนั้น เรานับไม่ได้

สังขารร่างกายเราไปไม่ได้ แต่จิตใจนั้นไม่ว่าจะอยู่ไกลไกลขนาดไหน ไปได้ทั้งนั้นชั่วขณะเดียว จิตใจนี้ไปได้ ระยะความใกล้ความไกลไม่มีปัญหาในจิตใจของแต่ละสัตว์แต่ละบุคคล ตายแล้วไปทางดีทางชั่ว เสวยสุขเสวยทุกข์ได้ด้วยกันทั้งนั้น ขอให้มีความว่าบุญและบาปที่ตนสร้างไว้แล้วจิตใจของตนเกิด ไม่ว่าจะไกลว่าไกล เช่นไปเสวยความทุกข์ความทรมาน ไกลไกลที่ไหนไม่มีประมาณ ถึงทันที ๆ

เช่นอย่างไปนรก แดนนรกนี้ถ้ากรรมตาแล้วจะไม่มีใครไปถึง เพราะอยู่ไกลแสนไกล แต่อำนาจแห่งกรรมที่เราสร้างไว้ไม่คืนัน มันติดอยู่กับตัวของเรา ติดพันกันไปจนกระทั่งถึงนรกหลุมไหนไม่มีคำว่าใกล้ว่าไกล ขึ้นอยู่กับอำนาจแห่งกรรมชั่วของตน ผู้ที่จะไปสวรรค์ พรหมโลก และนิพพานก็เช่นเดียวกัน ไม่มีคำว่าใกล้ว่าไกล ขอให้บุญมีกุศลจิตใจของเราเกิด จะไปได้ถึงหมดไม่ว่าชั้นใดภูมิใด ตามอำนาจแห่งกรรมดีของเราที่มีมากนัก และใจเป็นของไม่ตาย ขอให้ท่านทั้งหลายทราบเอาไว้

พระพุทธศาสนาคือพระพุทธเจ้าของเราทุก ๆ พระองค์ทรงเทศนาว่าการยืนยันจิตวิญญาณคือใจของคนของสัตว์นี้มีมาตั้งแต่เดิม ตั้งแต่กาลไหน ๆ ไม่มีต้นไม่มีปลาย มีแต่ความเกิดความตายแบกหามกองทุกข์ หรือเสวยสุขเป็นลำดับลำดับมา ก็เพราะจิตดวงที่ไม่ตายนี้แล เวลาได้รับความทุกข์ความลำบากมากเพราะการทำชั่วของตัวเองด้วยความประมาท ไปตกนรกหมกไหม้ก็กักก็กักก็ภัยอมรับว่าทุกข์ ถึงขั้นมหันตทุกข์ ใจก็ยอมรับเสวย แต่ไม่เคยหนีหาย ไม่เคยสูญก็คือใจดวงนี้แล เวลาไปทางดีก็เหมือนกัน ไม่มีคำว่าหนีหายเหมือนสิ่งอื่นใด

พอตายจากนี้แล้วก็เข้าไปสู่ภพหน้า พร้อมเสมอที่จะไปเกิด ๆ เมื่อหมดสภาพแห่งความเกิดในภพชาตินั้น ๆ แล้ว ก็เรียกว่าตาย ๆ ตายกับเกิดจึงเป็นของคู่เคียง ประจำภพชาติของจิตตลอดมา เพราะฉะนั้นสัตว์ตัวหนึ่งรายหนึ่งจึงมีการเกิดตาย ได้รับความทุกข์ความลำบากเสมอหน้ากันหมด ไม่มีใครที่จะมาแข่งขันกันว่า ข้านี้เกิดน้อยชาติ ข้านี้เกิดหลายชาติ ข้าได้รับความทุกข์ความสุขมากน้อยเท่านี้เท่านี้ เามาแข่งขันกันนั้นแข่งไม่ได้ เพราะทุกคนมีอยู่ด้วยกันเต็มตัว เพราะอำนาจแห่งกรรมของตนสร้างมาเหมือนกันหมด ท่านจึงไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกัน

ธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าทรงสอนโลกอย่างแม่นยำ ไม่มีผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปไหนเลย ก็คือธรรมของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ นี่สอนพวกเราทั้งหลาย ขอให้ถามปัญหาตัวเองว่า ธรรมพระพุทธเจ้านั้นเลิศเลอพอแล้ว เราจะสามารถรับอรรถรับธรรมเชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้าที่สั่งสอนแล้วด้วยพระเมตตาสุดส่วน ด้วยความรู้แจ้งแทงกระจ่างในสิ่งทั้งหลายหมดนั้น เราจะรับได้หรือไม่ หรือจะรับตั้งแต่ความห

หนวกตาบอดของเรา ไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เสียงดี เสียงชั่ว แต่สิ่งที่ชั่วนั้นทำได้ตลอดไป

สิ่งที่ดีก็หาเรื่องหาราวมาขัดมาขวาง กีดกันเอาไว้ไม่ให้ทำ เช่นอย่างวันนี้ก็เป็นวันที่เราจะบำเพ็ญการกุศล เราก็จะหาเรื่องว่าวันนี้ฝนตกทำบุญให้ทานไม่สะดวกไม่สบายเลย สำหรับวันนี้ วันอื่นที่เราสร้างขวกสร้างนามเป็นอุปสรรคแก่ตัวเองทั่วหน้ากันนั้น เราไม่ได้พูดถึง ทั้งๆ ที่มันก็ไม่สะดวกเช่นเดียวกัน แต่เพราะความพอใจของเราที่จะทำ ในน้ำ บนบก ฟ้าฝนตก เราก็ทำได้ด้วยกันทั้งนั้น วันนี้เป็นวันที่เราสร้างบุญกุศล ฝนเป็นฝน น้ำเป็นน้ำ บุญเป็นบุญสำหรับเราผู้สร้างบุญ ไม่มาละเคล้ากัน เราจึงทำได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ฝนตกฟ้าลาก็เป็นเรื่องของฟ้าฝนที่เคยมีมาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้ว ไม่ใช่เพิ่งมีมาในวันนี้ที่เราจะบำเพ็ญกุศลเท่านั้น

จึงขอย่านำสิ่งใดมาเป็นอุปสรรคต่อการสร้างกุศลของเรา บรรดาผู้ที่ลวงลัปไปนั้นท่านสอนไว้ใน ติโรกษทกัณทสูตร ว่าใครจะอยู่ไกลอยู่ไกลที่ไหน ประเทศใดเมืองใดก็ตาม เวลาตายแล้วจะต้องกลับเข้าไปถึงบ้านถึงเรือน ถึงพี่น้องพ่อแม่ญาติมิตรของตน เป็นลำดับลำดับ ถ้าไม่ถูกกรรมหนักบังคับให้ไปตกนรกเสียก่อน มีช่องทางที่จะไปหาญาติ หวางค์ของตนได้ทุกแห่งทุกหน โดยไม่มีคำว่าหลงทาง นี่คือญาติมิตรที่ตายไปแล้ว แล้วกลับเข้ามาในบ้านญาติมิตรของตน ตายที่ไหนก็มาหาญาติหามิตร เพื่อรับส่วนบุญส่วนกุศลจากพ่อแม่พี่น้องที่เคยเป็นพ่อเป็นแม่มาดั้งเดิม ในเวลาตายแล้วก็ต้องย้อนกลับมา

ท่านบอกไว้ใน ติโรกษทกัณทสูตร ว่า เข้ามาแอบอยู่ตามข้างบ้านข้างเรือนข้างเข้ามาอยู่ข้างฝาเรือนข้าง เข้ามาอยู่ทุกซอกทุกมุมในบ้านเรือนของญาติของมิตร ของพ่อของแม่บ้าง แต่เวลาพ่อแม่พี่น้องซึ่งเคยอยู่ร่วมกันในเวลามีชีวิตอยู่ รับประทานด้วยกัน มีอะไรถึงกันหมดนั้น พอตายไปแล้วเท่านั้น กลับมาก็มาแอบดูพ่อดูแม่ ดูญาติดูวงศ์ที่กำลังรับประทานอาหารกันอยู่ในนั้น ไม่สามารถที่จะรับได้ เพราะไม่ใช่วิสัยของเปรตผีกับมนุษย์ที่จะมาร่วมกินร่วมอยู่ด้วยกันได้เช่นนั้น ถ้าหากว่าญาติมิตรมีความรู้สึกเป็นห่วงใยในผู้ล้มผู้ตายที่จากไปนั้น ได้ทำบุญทำกุศล อุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่บรรดาเปรตทั้งหลายที่มานั้น เปรตเหล่านั้นก็ได้รับส่วนบุญส่วนกุศล ก่อนจะจากไปก็อนุโมทนาสาธุการแก่ญาติมิตรของตน แล้วไปสวรรค์ได้เพราะอำนาจแห่งส่วนกุศลที่หนุนท่านเหล่านั้นให้พ้นทุกข์ในความเป็นเปรตเสียได้ นี่ท่านแสดงไว้อย่างนี้

เปรตประเภทที่จะได้รับส่วนบุญส่วนกุศลนั้นมีมากมายกายกอง ด้วยเหตุนี้จึงจอมปราชญ์ทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น จึงสอนไว้ว่าเมื่อล้มหายตายจากไปจากกันแล้ว อย่าลืมบุญลืมนคุณ ลืมความระลึกถึงกัน แล้วให้บำเพ็ญส่วนกุศลอุทิศไปให้ ท่านผู้ล้มผู้ตายจะได้รับการสนับสนุนจากการสร้างบุญกุศลอุทิศไปให้ท่าน แล้วพ้นทุกข์ไป

โดยลำดับ นี่ท่านสอนไว้อย่างนี้ อย่างบรรดาทหารที่มาตายอยู่ในเมืองกาญจน์ของเรามีจำนวนมากมายี่เดียว ท่านเหล่านี้ก็มีความหวังที่จะฟังฟังญาติมิตรเพื่อนฝูง และญาติเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันก็มีทางรับได้ เช่นพวกเราไม่ได้รู้จักหน้าค่าตากันเลย แต่เรามีเจตนาเป็นกุศลทำบุญแล้วอุทิศถึงท่านเหล่านั้น บุญกุศลจึงไม่นิยมว่าใครเป็นญาติ ไม่เป็นญาติ อยู่ในฐานะที่จะรับได้จากผู้มีเมตตาจิตยื่นให้ด้วยการอุทิศส่วนกุศล ท่านเหล่านั้นก็รับได้ พันทุกข์ไปได้

ที่เราทำวันนี้จึงเป็นการถูกต้องกับชนบประเพณีที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง และพาดำเนินมา แล้วที่นี้ก็ย้อนมาหาตัวของเราเอง อย่าได้พากันประมาทนอนใจ มีแต่ลมหายใจไปวันหนึ่ง ๆ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับอยู่ได้ด้วยลมหายใจ พอลมหายใจขาดเท่านั้น อยู่ที่ไหนตายได้หมดคนเราและสัตว์ทั่ว ๆ ไป พวกเรานี่เรียกว่าอยู่ได้ด้วยลมหายใจ อย่าหายใจอยู่เฉย ๆ หายใจให้มีอรรถมีธรรม มีบุญมีกุศลติดใจของตัว อย่าหายใจไปด้วยการให้กิเลสรุ่มล่อม หายใจไปด้วยความโลภไม่พอ ความโกรธ ความเคียดแค้น หายใจไปด้วยราคะตัณหา หลอก หาผิว หาเมียไม่พอใช้ ไม่พออยู่ ไม่พอกิน ดิ้นรนกระวนกระวาย อย่างนี้เขาเรียกว่าหายใจเพื่อความลุ่มจม ถึงจะยังไม่ตายก็ลุ่มจมอยู่แล้วกับการกระทำของตัว

เพราะฉะนั้นจึงแยกลมหายใจของเราเข้ามาสู่ศีลสู่ธรรม หายใจเข้าหายใจออกให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า หรือพระธรรม หรือพระสงฆ์ อยู่โดยสม่ำเสมอ คำว่าพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวนี้ กระเทือนทั่วพระพุทธเจ้าทั้งหลายในแดนโลกธาตุ ธรรม สงฆ์เป็นอันเดียวกัน จึงมีคุณค่ามากแก่ผู้ที่ระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี้เรียกว่าหายใจมีสารประโยชน์ หายใจเป็นบุญเป็นคุณ เวลาเราตายลงไปเราก็อาศัยลมหายใจที่เป็นบุญเป็นคุณต่อเราแล้ว จะเป็นเครื่องอุดหนุนคำชูเราให้ไปเกิดในสถานที่ดี คดีที่สมหวัง

ส่วนที่เราหวังเฉย ๆ นั้น โลกนี้หวังได้ด้วยกัน แต่มันไม่เป็นไปเพื่อความสมหวัง ถ้าเราไม่ทำให้ถูกต้องตามความหวังนั้นแล้วจะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย จึงควรตั้งความหวัง เช่น ตั้งความหวังในความดีงามเอาไว้แล้ว ให้สร้างบุญสร้างกุศล ผลประโยชน์นี้จะหนุนเข้ามาสู่เรา เช่นผัวเมียที่เคยเป็นผัวเป็นเมียกันในชาตินี้ มีความรักความชอบใจ ผากเป็นผากตายต่อกัน มีความปรารถนาร่วมกัน ว่าชาติหน้าภพหน้าขอให้เราทั้งสองได้เป็นคู่ครอง เป็นผัวเป็นเมียกันอย่างนี้ ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งไปทำชั่วเสีย ฝ่ายหนึ่งไปทำดีก็เข้ากันไม่ได้ แล้วอยู่ด้วยกันปรารถนาให้เป็นผัวเป็นเมียกันแล้วก็ทะเลาะกันทั้งวันทั้งคืน อยู่ที่ไหนมีแต่การทะเลาะกัน ถ้าตายไปเป็นผัวเป็นเมียก็จะกลายเป็นหมาตัวเมียตัวผู้ไปกัดกันอยู่นั่นแหละ

เพราะฉะนั้น จึงให้ต่างคนต่างสร้างคุณงามความดีเอาไว้ ปรรณาสสมหวังทันที ๆ ดังพระพุทธเจ้ากับพระนางพิมพา ท่านปรรณามาด้วยกัน ไม่ทราบวาก็ก็กลับ จันได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา ไม่เคยพลัดพรากจากกันเลย เป็นสัตว์ก็เป็นด้วยกัน ทุกข์ยากลำบากเชียวใจประการใดก็เป็นด้วยกัน ไม่เคยคิดทรยศให้มีความพลัดพรากจากกัน อย่างนี้ไม่มี ทุกข์ก็ทุกข์ด้วยกัน เป็นด้วยกัน ตายด้วยกัน อย่างนี้ตลอดมา จนกระทั่งถึงความ เป็นพระพุทธเจ้า

เวลาเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว นี่เป็นสิ่งที่เราทั้งหลายนึกอยู่มาก ก็คือเวลาเสด็จไปโปรดพระราชบิดา ในพระราชวังด้วยพระตั้งสองหมื่นองค์ ไปจนถึงที่ที่บ้านพระเจ้าสุทโธทนะพระราชบิดา ครั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระราชบิดาก็พรรณนาถึงคุณงามความดีของพระนางพิมพา ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราทรงสดับ พระองค์ก็ทรงนิ่ง ไม่ว่าอะไร เพราะความรู้ความฉลาดแหลมคม เป็นพระญาณหยั่งทราบรู้ตลอดทั่วถึงไปหมดระหว่างพระนางพิมพากับพระองค์ที่ได้เคยก่อสร้างวาสนาบารมีมาด้วยกัน ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนพระองค์ทรงทราบตลอดทั่วถึง

แต่พระเจ้าสุทโธทนะท่านก็เป็นพระราชบิดา จึงพูดประหนึ่งว่าวิงวอนให้พระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดพระนางพิมพา ว่าพิมพานี้เป็นลูกที่ดีมากที่สุด หรือเป็นคนดีมาก หาไม่ได้แล้ว เวลาพระพุทธเจ้าเสด็จไปทรงบำเพ็ญคุณงามความดีอยู่ในสถานที่ใด ควรจะโกรธจะแค้นไม่มีเลย แล้วจะผูกกรรมก่อเวรอะไรอย่างนี้ไม่มี ได้ทราบว่าสิทธิธรรมาภิกษุเสด็จออกทรงผนวช แล้วทรงบำเพ็ญคุณงามความดีอยู่ในสถานที่ใด พระนางพิมพาจะหันพระเศียรไหว กราบไปทางที่ท่านสิทธิธรรมาภิกษุประทับบำเพ็ญความดีอยู่นั้นตลอดไปเลย ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ใดแดนใด พระนางทราบแล้วต้องกราบไหว้บูชาพระสิทธิธรรมาภิกษุมาตลอด จึงเป็นลูกที่ดีมาก หาอย่างพระนางพิมพาไม่มีอีกแล้ว จึงควรพระองค์เสด็จไปโปรดเธอบ้าง นี่เป็นพระวาจาของพระเจ้าสุทโธทนะ

ที่นี้พระองค์ทรงทราบตลอดทั่วถึงหมดแล้ว เป็นแต่เพียงไม่รับสั่งประการใด แล้วก็รับสั่งเฉพาะคำที่สำคัญเท่านั้นว่า “นี่เราจะไปเยี่ยมพิมพา บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายนั้นให้กลับวัดทั้งหมด ให้ติดตามเราไปเฉพาะพระสารีบุตรและพระโมคคัลลาน์ ซึ่งเป็นอัครสาวกข้างซ้ายข้างขวา และเป็นพระอรหันต์ด้วยกันนี้เท่านั้น” ว่าแล้วก็เสด็จไป พอเสด็จไปถึงพระตำหนัก ประทับอยู่ที่หน้าพระตำหนัก แล้วมีคนเข้าไปทูลว่า สิทธิธรรมาภิกษุได้เสด็จเข้ามาเยี่ยม ประทับอยู่ที่หน้าพระตำหนัก ว่าอย่างนั้น

พอพระนางทรงทราบเท่านั้นแหละ แล้วปรีเข้ามาเลย ภาษาของเราประหนึ่งว่าวิ่งมา มากี่เข้า พูดให้เต็มยศ เต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มตามความสัตย์ความจริง เพราะความรู้สึกนี้ฝังใจพระนางพิมพามาตั้งกัปตั้งกัลป์ ระหว่างพระพุทธเจ้ากับพระนางพิมพา

ได้สร้างบารมีมาด้วยกัน เหนียวแน่นแน่นมั่นคงมากที่สุด เกินกว่าสิ่งใดจะมาถอดมาถอน ให้แตกให้แยกจากกันได้ พอพระนางทรงทราบว่าพระองค์เสด็จมาประทับอยู่หน้าพระตำหนักเท่านั้น ก็ปรี่ออกมาเลย พอมาถึงก็เข้ากอดพันพระพุทธรูปเจ้า แต่พระพุทธรูปเจ้าท่านทรงรับสั่งกับพระสารีบุตร-พระโมคคัลลาน์ไว้เรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะเสด็จเข้าไปสู่พระราชวังของพระนางพิมพา

“นี่เมื่อเราเข้าไปถึงพระตำหนักแล้วนั้น เวลาพระนางพิมพาจะเข้ามาหาเรา จะทำอย่างไรก็ตาม ทำประเภทใดก็ตาม อย่ามีการคัดค้านต้านทาน ให้เฉยเสีย ประหนึ่งว่าหูหนวกตาบอด นางอยากทำอะไรกับเราก็ให้ทำตามพระอัยยาศัยของนาง” นี่ก็คือความผูกพันกัน ถ้าหากว่าไปห้ามปรามอย่างหนึ่งอย่างใดเสีย พระนางจะเสียพระทัย ดีไม่ดีจะช็อก หรือสลบไสลแล้วตายไปเสียในเวลานั้น เพราะพระนางนี้มีพระบารมีเต็มเปี่ยมอยู่แล้ว รอที่จะบรรลु หรือตรัสรู้ธรรมเป็นผู้สิ้นกิเลสตามพระพุทธรูปเจ้าของเราในไม่ช้านี้ หากได้ถูกห้ามปรามประการใดประการหนึ่งจะเสียพระทัย แล้วเกิดช็อกไปเสีย

เพราะฉะนั้น พระพุทธรูปเจ้าจึงรับสั่งพระสารีบุตร-โมคคัลลาน์ “พระนางจะมาทำกับเราประการใดก็ตามอย่าไปสนใจ ให้เฉยเสีย เรียกว่าไม่รู้ไม่ชี้ แล้วพระนางก็จะทรงมีสติเอง และยับยั้งพระองค์เอง โดยไม่ต้องมีใครหักห้ามประการใดเลย” พอรับสั่งพระสารีบุตร-โมคคัลลาน์เรียบร้อยแล้ว ก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังพระตำหนักของพระนางพิมพา พอพระนางพิมพาทราบจากการทูลบอกเท่านั้นแหละ มากี่ปรี่เข้าไปใส่เลย แล้วพันพระพุทธรูปเจ้า ไม่ได้สนใจว่าพระพุทธรูปเจ้าเป็นพระ เป็นพระพุทธรูปเจ้าประการใดเลย คิดแต่ว่าลัทธิตถราชกุมารนี่คือคู่อริ คู่ฝืนเป็นพืงตายของเราเพียงเท่านั้น ไม่มีอะไรเข้ามายุ่งกวน

เพราะฉะนั้นสิ่งที่เคยผูกพันกันมานั้น จึงไม่มีสติสตั้งที่จะคิดยับยั้งตัวเองแม้แต่นิดหนึ่งเลย ทรงทำตามพระอัยยาศัย จะกอดจะรัดพระพุทธรูปเจ้าประการใดพระองค์เองก็เฉย ไม่สนพระทัย เหมือนหนึ่งว่าไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งพระสารีบุตร-พระโมคคัลลาน์ที่นั่งอยู่ด้วยกันก็แบบเดียวกันหมด ปลอ่ยให้พระนางทำให้สมพระทัยที่รักแสนรัก พึงเป็นพืงตายกันมานานแสนนาน ให้ทำตามอัยยาศัย ครั้นจากนั้นแล้ว พระนางก็ค่อยมีสติขึ้นมาภาษาของเราว่าทำอย่างสมใจแห่งความรักแล้ว ส่วนพระองค์ทรงเล็งญาณดูพระจิตของพระนางพิมพาตลอดเวลา อาการเคลื่อนไหวของพระนางพิมพา

พระจิตเป็นยังงัพระองค์ทรงทราบตลอด ๆ ไปเลย จนกระทั่งเรื่องราวที่พระนางทรงทำต่อพระพุทธรูปเจ้าค่อยคลี่คลายออกไป พระองค์ก็ทรงเตือน ทรงกระซิบหรือว่าทรงเตือนเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อเป็นปากเป็นทางด้วยว่า บัดนี้เป็นกาลอันควรแล้วที่เราจะทั้งสองจะได้พ้นจากทุกข์ไปด้วยกัน สมความมุ่งมาดปรารถนาที่พระนางเอง ก็เคยได้เป็น

คู่ฟุ้งเป็นฟุ้งตาย สร้างบารมีมากับเรานานแสนนาน บัดนี้ถึงกาลเวลาแล้วที่เราทั้งสองจะได้หลุดพ้นจากทุกข์ ตามความปรารถนาและได้สร้างมามากน้อยเพียงไร พอพระนางทรงได้สติก็ถอยออกไปห่างนิดหนึ่ง พระองค์ก็ทรงแสดงธรรมไปเรื่อย ๆ พระนางได้สติตั้งถอยออกไป สุดท้ายก็ประทับนั่งเรียบร้อยอย่างสวยงาม แล้วพระองค์ก็ทรงแสดงอรรถธรรมให้ฟัง จนได้สำเร็จมรรคผลในเบื้องต้น

นี่ละอำนาจแห่งความผูกพันกัน ไม่มีอะไรจะมาหักห้ามให้หยุดได้ หากเป็นอยู่ในจิตใจของผู้เคยเกี่ยวพันกันเป็นอย่างนี้ นี่ความรักความผูกพันกันเป็นอย่างนี้ เราทั้งหลายมีผู้มีเมีย ต่างคนมีความรักความชอบ ไม่ใช่ได้กันมาด้วยจับชนกันเลยอย่างนั้น เป็นความสมัครใจทั้งหญิงทั้งชาย มีความรักความชอบ เป็นตามอัธยาศัยของผู้ที่เสาะแสวงหาคู่ครองทั้งหญิงทั้งชาย เวลาได้กันมาแล้วขอให้มีความอดความทน เก็บความรู้สึก อย่าแหวกอย่าแหวด อย่าพูดปากเปราะเร็วเกินเหตุเกินผล ควรยับยั้งให้ยับยั้ง ควรอดอด ควรทนทนกันคนเรา

พอผ่านขณะนั้นไปแล้วจิตใจคลี่คลายออกมา ความโกรธความเคียดแค้นมันก็จางไป ๆ แล้วก็อยู่กันได้ แล้วดีไม่ตีต่อกันก็ได้รู้โทษของตนเองที่เวลาโกรธแค้นนั้น ไม่คิดเห็นบุญเห็นบาป เห็นผิดเห็นถูก คิดไปตามอารมณ์ของตนเพียงเท่านั้น ทีนี้เวลาเรามีการยับยั้งจิตใจของเราได้แล้ว ก็เป็นผลอันดีงามต่อกัน แล้วก็อยู่กันได้ ผู้หญิงก็มีหัวใจ ผู้ชายก็มีหัวใจ ย่อมมีรักมีซึ่งมีโกรธมีเกลียดเป็นธรรมดา เพราะทั้งสามีและภรรยาเนี่ยเท่ากันกับลั่นกับฟัน ลั่นกับฟันนั้นแยกกันไม่ออก ต่างฝ่ายต่างทำงานเพื่อปากเพื่อท้องด้วยกัน ลั่นก็ทำงานประเภทหนึ่ง ฟันก็ทำงานประเภทหนึ่ง เพื่อปากเพื่อท้อง เพื่อความเป็นอยู่

นี่สามีภรรยาที่ต่างคนต่างทำงานเพื่อครอบครัวเหี้ยมเรื้อนของตน ย่อมมีการกระทบกระเทือนกันบ้างเป็นธรรมดา แต่ขอให้ใช้ความอดความอม อย่าปากเปราะจนเกินไป คิดง่ายพูดง่าย ไม่พินิจพิจารณา ให้เป็นไปตามอารมณ์แล้วแตกร้างกันไปได้ทั้ง ๆ ที่รักก็กลายเป็นความชัง ความเมินหมางกันไป ห่างเหินกันไป มีหน้าซ้ำกลับมาเป็นภัยต่อกันอีกก็ได้ ถ้าให้เป็นตามอารมณ์ของใจ เพราะฉะนั้นจึงขอให้พากันมีอรรถมีธรรม มีความอดทน มีความกตัญญูต่อกัน อย่าเป็นคนเรียกว่าหน้าไหว้หลังหลอก อยู่กับผิวประจบประแจงดี พอออกจากผิวไปแล้วเห็นผู้ชายคนอื่นดีกว่าผิว แล้วก็หลบหลีกปลีกตัวไปทำความชั่วช้าลามกมาเผาผลาญหัวใจของผิว

ผิวก็เหมือนกัน อย่าเป็นนักล่าผู้หญิง ผิวมีแล้ว เมียมีแล้วด้วยกันทุกคน ผู้หญิงก็มีครบทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีอะไรบกพร่อง จะมาจากชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำประการใดก็ตาม สิ่งที่ทำให้เกิดความรักชอบก็คือกามกิเลส และเครื่องมือที่จะเป็นไปตามกามกิเลส นั้นก็มีความสมบูรณ์เช่นเดียวกัน ผู้หญิงมีที่อัน ผู้หญิงก็มีเต็มส่วนของผู้หญิง ผู้ชายก็มี

ครบสมบูรณ์ด้วยกัน ไม่มีอะไรบกพร่องพอที่จะเรียกร้อง หรือฟ้องร้อง ต่อว่าต่อขานกันว่าคนนั้นบกพร่อง คนนี้ขาดเขิน แล้วเสือกไปหาหญิงใหม่ชายใหม่เข้ามาผลาญหัวใจกัน อย่างนี้อ่าได้ทำ เพราะผิดกับคลองธรรมของพระพุทธเจ้าซึ่งทรงบำเพ็ญมาแล้ว ตั้งแต่สมัยนั้นมาทานางพิมพาได้ตรัสรู้ด้วยกัน ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน พันทุกข์ไปด้วยกัน

อันนี้เราต่างคนต่างอยู่ร่วมกัน จะเป็นชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม เมื่ออยู่ร่วมกันแล้ว ให้มีความอดออม ให้มีความมกน้อย คำว่าความมกน้อยนั้น ได้แก่ให้มีผิวเดียวเท่านั้น มีเมียเดียวเท่านั้น อย่าไปมีหลายผัวหลายเมีย เป็นความมกมาก แล้วก็มาสร้างบาปสร้างกรรมต่อกัน ครอบครัวยุวเฒ่าเรือนจะเดือดร้อนเป็นฟินเป็นไฟ ลูกเล็กเด็กแดงเห็นพ่อกับแม่เถียงกันเรื่องความกินไม่อิ่มกินไม่พอ เด็กหาความสบายไม่ได้ ไปรำเรียนหนังสือหนังสืออยู่โรงรำโรงเรียน ไปที่ไหนย็นก็เถ่อ นังก็เถ่อก็มองด้วยความคิดถึงพ่อกับแม่ทะเลาะกัน เรียนหนังสือไม่ได้ศัพทได้แสง ไม่ได้เรื่องได้ราว เพราะพ่อแม่เป็นมารทำลายหัวใจของลูก ทุกสิ่งทุกอย่างเสียไปหมด

เพราะฉะนั้น จึงให้มีความรักกัน ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าให้มีผัวเดียวเมียเดียว อย่างกระเสือกกระสนกระวานกระวายดินไปตามกิเลส คือกามกิเลส ตัวหิวตลอดเวลา ไม่มีคำว่าอิ่มพอ หากว่าเราได้คนนี้เป็นเมียแล้ว เห็นผู้หญิงผ่านมามันก็อยากได้อีก นี่คือกิเลสตัวนี้ ตัวกามกิเลสระคะตันทา เอ้า ผู้หญิงที่ผ่านมา มาเป็นเมียเอก แล้วผู้หญิงเต็มโลกเต็มสงสารใครผ่านมามีแต่อยากได้เป็นเมียหมด นี่คือกามกิเลส หิวโหยที่สุดคือกิเลส สร้างความทุกข์ร้อน ความฉิบหายให้เราและครอบครัวก็คือกิเลส ฝ่ายหญิงก็เหมือนกันเห็นผู้ชายที่ไหนติดดินไปหากัน เหมือนกันกับผู้ชาย นี่เรียกว่ากิเลสอันนี้มีเหมือนกัน ผู้ชายก็มีกิเลสชนิดเดียวกัน ผู้หญิงมีชนิดเดียวกัน หากต่างกันบ้างก็มีแต่ว่าใครมีมากมีน้อยเท่านั้น เรื่องเหล่านี้มีเหมือนกัน

เพราะฉะนั้นจึงให้เอาธรรมปิดเอาไว้ กั้นทางเอาไว้ อย่าให้มันติดมันดินไปตามความต้องการ จะเป็นการสร้างฟินสร้างไฟต่อเราเอง ทั้งครอบครัวผัวเมียของเรา แล้วครอบครัวนี้ก็เป็นอย่างนี้ ครอบครัวนั้นก็เป็นอย่างเดียวกัน หมดทั้งบ้านทั้งเมืองมีแต่ครอบครัวพวกผัวเดือนเก้า เมียเดือนสิบเอ็ดสิบสอง คือหมาคึกหมาคะนองสู้ไม่ได้ อย่างนี้จะหาความสุขความสบายไม่ได้เลย ในเวลาเราวิ่งตามกามตัณหาเหมือนจะได้ขึ้นชั้นฟ้าเหยียบหัวเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหมขึ้นไป ไม่มีอะไรสูงกว่าเรา ครั้นเวลาทำตามกามกิเลสแล้วจมลงในนรก หัวหมุนตัวอยู่ในนรก ไม่มีใครต่ำยิ่งกว่าเรา ให้พากันจำเอาไว้

ไม่มีใครจะเลิศเลอยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าที่สอนโลก เราเป็นคนโง่ให้ฟังเสียงท่านผู้ฉลาดแหลมคม ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมซึ่งเป็นธรรมของจอมปราชญ์ นำมาประพฤติ

ปฏิบัติ อย่ายู่เฉย ๆ กินเฉย ๆ ไปด้วยความคึกความคะนอง น้ำล้นฝั่งไม่มีวันบกบางเลย เช่นนี้ ก็ยิ่งจะสร้างพินสร้างไฟเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มโลกเต็มสงสาร ยิ่งใครปฏิบัติหรือวิ่งตามกิเลสด้วยแล้วจะมีแต่พินแต่ไฟ ใครจะมียศลาบรรดาศักดิ์สูงต่ำขนาดไหน เงินทองข้าวของมีมากมายเพียงไร ไฟคือกิเลสตัณหาที่มันจะเผาให้แหลกเป็นพินเป็นไฟ แล้วก็มาเผาใหม่หั่วอกเจ้าของ ให้เกิดความทุกข์ความเดือดร้อนไปตาม ๆ กันหมด

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายคิดอ่านไตร่ตรองให้ดี เราเป็นลูกชาวพุทธ อย่ายามีแต่คำว่า พุทธอย่างเดียว หัวใจเป็นไฟ หัวใจเต็มไปด้วยกิเลส ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาเผาทั้งวันทั้งคืน ไม่หาอรรถหาธรรมเข้ามาเป็นน้ำดับไฟ ระวังตัวกิเลสเหล่านี้ไว้บ้างเลย ไม่สมควร จึงขอให้ระวัง พระพุทธเจ้าสงบเย็น ส่วนมากคนผู้มีธรรมทั้งหลาย สิ่งที่ว่าเหล่านี้จะสงบเย็น ไม่ค่อยมีในครอบครัวของผู้มีศีลมีธรรม ผู้วิเศษมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน พึ่งเป็นพึ่งตาย ได้อะไรมาไม่มีที่แจ่งที่ลับ เปิดเผยเสมอหน้ากันหมด ทั้งฝ่ายหญิงฝ่ายชาย พ่อบ้านแม่บ้าน ลูกเล็กเด็กแดงเป็นอวัยวะเดียวกัน พึ่งเป็นพึ่งตายกันได้ตลอดด้วยความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน

นี่คือความดีงาม นี่คือความร่มเย็นด้วยอำนาจแห่งธรรมคุ้มครองรักษา เพราะเรารักษารธรรม ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารี พระธรรมย่อมรักษาผู้ปฏิบัติธรรม ไม่ให้ตกไปในที่ชั่ว คือเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ซึ่งกันและกัน จะมีแต่ความสงบร่มเย็นเป็นสุขตลอดไป เพราะอำนาจแห่งความมีศีลมีธรรม เราทั้งหลายซึ่งเป็นลูกชาวพุทธ ขอให้คำนึงคำนวนถึงธรรมบ้างในวันหนึ่ง ๆ อย่ายึดแต่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ความคึกความคะนอง น้ำล้นฝั่งทั้งหญิงทั้งชาย ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ ซาติชั้นวรรณะใด เอากิเลสขึ้นครอบหัวแล้วเหยียบหัวเราลง มีแต่ความติดความดัน มีแต่ความทุกข์ความทรมานอย่างนี้ไม่สมควรกับเราที่เป็นลูกชาวพุทธ

ให้เอาธรรมเข้าทับหัวกิเลส ให้กิเลสสงบตัวลง ภาย วาจา ความประพฤติของเราจะเป็นความสดสวยงดงาม แล้วเราก็อยู่เย็นใจ แล้วเวลาจะหลับจะนอนก็ขอให้พากันไหว้พระย่อ ๆ ก็เอา อรหํ สุวากุขาโต สุปฺปฏิปนฺโน ที่เป็นธรรมอันล้ำค่า เราได้ระลึกถึงแล้วเวลานั้น เป็นจิตใจที่มีค่ามีราคามาก จากนั้นทำความสงบใจ คือใจนี้มันติดมันดัน ตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาจนกระทั่งหลับ ด้วยอำนาจของกิเลสมันผลักมันดันให้คิดให้ปรุงไม่หยุดไม่ถอย ไม่มีวันอิมพอ ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นอารมณ์ของกิเลส คิดมากเท่าไรยิ่งหิวยิ่งโหยมากยิ่งขึ้นสร้างพินสร้างไฟเผาตัวเองมากเข้า ๆ

เพราะฉะนั้น จึงให้อารมณ์ของธรรมซึ่งเป็นเหมือนน้ำดับไฟ เข้าไปทับมันบ้าง เช่น เรานั่งภาวนา เราจะบริกรรมคำใดก็ตามในบรรดาธรรมทั้งหลายที่เราชอบใจ เช่น พุทโธก็ได้ ธมฺโมก็ได้ สังฆโมก็ได้ หรืออานาปานสติก็ได้ มรณสติก็ได้ ตามแต่จริตที่ชอบ แล้วให้

สติกำกับอยู่กับคำบริกรรมนั้น ๆ ไม่ให้มันไหลไปไหน ความคิดความปรุงมันจะผลัดกันออกไปเพื่อให้คิดนั้นคิดนี้ตามความอยากที่ไม่อึดพอกของมัน เราบังคับไว้ไม่ให้มันคิดเวลานั้น มันอยากคิดมากเราบังคับให้หม้อมือเข้าไป จิตใจของเราเมื่อมีสติบังคับกับคำบริกรรมไว้ ก็เป็นอันบังคับกิเลสให้มันผลัดกันออกไปไม่ได้ ใจก็สงบเย็น ๆ

นี่ละอำนาจแห่งการอบรมใจ ใจมีตั้งแต่ความดีความดีนั้น ไม่มีน้ำดับไฟ เภาโลกได้นะ ไฟที่ปล่อยให้มันเผา เภาได้หมด ถ้าไม่มีเครื่องดับมันนะ อันนี้ก็เลสถ้าปล่อยให้มันเผาโลก มันเผาได้ทั้งนั้นไม่มีเวลาอึดพอก ต้องมีธรรมเป็นเครื่องบังคับให้มันอยู่พอประมาณ เรื่องกิเลส โลกนี้เป็นโลกกิเลสตัณหา ต้องมีคู่ผู้ตัวเมียเป็นธรรมดาทั่วโลกดินแดน แต่ให้มีธรรมเป็นเครื่องกำกับ ถ้าเป็นไฟก็ขอให้ไฟในเตา อย่าให้เป็นไฟนอกเตา มันเผาบ้านเผาเมืองได้ ถ้ามันออกจากเตาไปแล้ว ถ้าอยู่ในเตาแล้วเราจะหุงต้มแกงใช้แสงสว่างอะไรออกจากไฟอยู่ในเตานี้แหละไปใช้มีขอบเขต เรามีขอบเขตกับไฟที่เราใช้ไฟก็เกิดผลเกิดประโยชน์ โลกไหนก็ตามใช้ไฟกันทั้งนั้น แต่ใช้รู้จักการรักษา ไม่ให้มันเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองเผาไหม้สิ่งอื่นสิ่งใด ไฟก็เกิดผลเกิดประโยชน์เป็นคุณค่า อย่างที่เราใช้ทั่วประเทศไทยของเรา

กิเลสมันก็มีเหมือนกันด้วยกันทุกคนนั้นแหละ แต่ให้มีธรรมเป็นเครื่องรักษา อย่าให้มันรุนแรง อย่าให้เป็นน้ำล้นฝั่งไป มันจะก่อพิษก่อไฟมาเผาเรา นี่ท่านเรียกว่าธรรม ดับไฟคือกิเลสอยู่ภายในใจ แล้วเวลาหลับนอนก็ให้พากันภาวนา เรื่องภาวนานี้เป็นที่รวมแห่งความสงบใจ ความวุ่นวายทั้งหลายนี้เกิดจากใจที่ไม่มีธรรมเป็นเครื่องบังคับบัญชา ตื่นขึ้นมาคิดแล้วปรุงแล้ว ยุ่งตลอด ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เรื่องเก่าเรื่องใหม่ไม่สนใจ ยิ่งเรื่องไหนที่เป็นความไม่พอใจ แล้วปั่นขึ้นมา อุ่นขึ้นมา คิดเผาเจ้าของตลอดเวลา ไม่ได้มีความสะอาดใจบ้างเลย ว่า อันนี้เราเคยคิดแล้ว เคยเกิดความเดือดร้อนแก่เรามาแล้ว เราไม่ยอมคิดมัน อย่างนี้ไม่มี ยิ่งติดยิ่งพันความคิดอันนั้นเข้าไปอีก แล้วก็เผาเราไปอีก นี่คือไม่มีธรรมเป็นเครื่องกำจัด เมื่อมีธรรมแล้ว สิ่งใดที่เป็นอารมณ์ไม่พอใจ ปิดมันออกเสีย เอาอารมณ์ของธรรมเข้าแทนที่ ๆ จิตใจของเราจะเป็นความสงบเย็น นี่คือชาวพุทธ

ท่านทั้งหลายเป็นชาวพุทธอย่าให้มีแต่ชื่อแต่นาม เจ้าของแบกพินแบกไฟเผาหัวใจอย่างนี้ไม่สมควร ศาสนาพุทธก็เป็นโมฆะไปหมด ที่สำคัญ ๆ ก็คือมีแต่กิเลสตัณหาเต็มเนื้อเต็มตัว จึงมีแต่พินแต่ไฟเต็มตัวของเรา พบกันหน้าไหน ๆ จะเอาความสุขความสบายมาเล่าสู่กันฟัง พอเกิดปิติยินดีเพราะวิ่งตามกิเลสนี้ไม่มี มีตั้งแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย มาหากันพูดแต่เรื่องทุกข์เรื่องลำบากตลอดเวลา นี่การไม่บำเพ็ญธรรม ไม่สนใจในธรรมเป็นอย่างนี้

ผู้สนใจในธรรมเวลาจิตใจวุ่นวุ่นมาก ก็เข้าสงบอารมณ์ให้ใจมีความสงบเย็น ด้วยธรรม ใจก็จะเย็น เรื่องราวที่เป็นฝันเป็นไฟก็จะสงบตัวเข้ามาๆ คนเราก็มืดที่ซุกหัวนอนได้ เอ้อ วันนี้ยุ่งมาก งานการทั้งหลายก็ยุ่ง เรื่องอารมณ์ต่าง ๆ ที่กวนใจให้เกิดเป็นฝันเป็นไฟก็ยุ่งมาก เอ้า จะระงับมัน เป็นยังไงก็ตามเราจะเข้านั่งที่ภาวนา หรือสงบอารมณ์ในที่ใดก็ได้ มีสติบังคับจิตใจ ระลึกพุทโธติดกับใจไว้ตลอด มันอยากคิดไปมากน้อยเพียงไรไม่ยอมให้คิด เอาพุทโธติดไว้กับใจของเรา มีสติบังคับครอบเอาไว้ ต่อไปเรื่องราวทั้งหลายที่วุ่นวายและอยากคิดมาก ๆ นั้น มันค่อยสงบตัวลงไปๆ แล้วก็เย็นสบาย นั่นเห็นไหมล่ะ เมื่อธรรมเข้าระงับแล้ว จิตมีความสงบได้เลย ถ้าไม่มีธรรมระงับนี้เป็นไฟด้วยกันทั้งนั้น

โลกอันนี้อ่าเข้าใจว่าจะมีความสุข ถ้าไม่มีธรรมบังคับกิเลสภายในใจเสียอย่างเดียวจะหาความสุขไม่ได้ จึงขอให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้นำธรรมนี้เป็นที่ระลึกไหว้พระสวดมนต์ เจริญพุทธ ธิมโม สังฆโม บางรายท่านจะเห็นในความอัศจรรย์ขึ้นจากการภาวนาของท่าน เป็นความสว่างไสวอัศจรรย์เกินคาดเกินหมายขึ้นในขณะภาวนา ผู้ที่ไม่เห็นอย่างนั้น การภาวนาของเราก็เป็นผลเป็นประโยชน์ เป็นบุญมหาศาล เอ้า ให้บำเพ็ญลงไปๆ

เรื่องนอกเรื่องโลกเรื่องสงสารเราคิดเราทำมาตั้งแต่วันเกิด ไม่เห็นได้ผลได้ประโยชน์อะไร พอที่จะให้เป็นหลักจิตหลักใจยึดไว้ ผากเป็นผากตายกับมันได้ เป็นความเดือดร้อนวุ่นวายเสมอกันไปหมด ถ้าธรรมภายในใจเรามีแล้วเราอยู่ได้สบาย อะไรจะอดอยากขาดแคลนบ้าง เอา อดไปอยากไปสิ่งภายนอก ภายในใจคือธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงแล้วเย็นสบาย ๆ จึงขอให้บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายได้นำไปปฏิบัติ การสอนธรรมให้พี่น้องทั้งหลายนี้หลวงตากี้ได้สอนมาเป็นเวลา ๕ ปีกว่านี้แล้ว สอนอย่างเปิดเผย สอนคนทั่วประเทศไทย ได้อุตสาหะพยายามสอนด้วยความเมตตาสงสารทุกด้านทุกทาง โดยที่เราไม่หวังอะไรเลยสอนโลก

บรรดาสมบัติเงินทอง เช่น ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด ที่พี่น้องทั้งหลายมาบริจาคนี้ หลวงตานำเข้าคลังหลวง เช่น ทองคำ ดอลลาร์ นำเข้าคลังหลวงทุกชิ้น ไม่ให้มีเศษมีเหลือไปไหนเลย ส่วนเงินสดนั้นแยกเข้าซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงบ้าง และแยกออกช่วยประชาชนทั่วประเทศไทย โดยการสงเคราะห์คนทุกข์คนจน สร้างสถานสงเคราะห์ โรงร่ำ โรงเรียน ที่ราชการงานเมืองทั่วประเทศไทย นี่คือน้ำเงินสดที่เรานำออกเพื่อประเทศชาติ บ้านเมืองของเรา สำหรับตัวของหลวงตาเองนี้ไม่เอาอะไรแล้ว ท่านทั้งหลายเชื่อไหมว่า พระพุทธเจ้าปลอมหรือจริง พระพุทธเจ้าสอนโลกนี้สอนมาปลอม ๆ มันจริงแต่กิเลสนั้นเหวอ ความโลภจริง ความโกรธจริง ราคะตัณหาจริง จึงได้ผูกพันกันตลอดเวลา ไม่มีความจิตจางเลย ส่วนพุทโธ ธิมโม สังฆโม จิตตลอดเวลา มันเป็นอย่างนั้นหรือในหัวใจของเรา

นี่หลวงตาสอนเหล่านี้ ไม่ได้สอนแบบจิต ๆ อย่างนั้นนะ หลวงตาปฏิบัติมาแทบเป็นแทบตาย ธรรมะที่มาสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลายนี้ สาธุ เราไม่ได้ไปหามาจากไหน เรียนในคัมภีร์เราก็เรียนมา เป็นแบบแปลนแผนผัง ท่านสอนเรื่องบาปเรื่องบุญ นรก สวรรค์ สอนยังไง เรานำแปลนคือตำรับตำรานั้นออกมาทางแล้วปฏิบัติตัว ท่านสอนให้รักษาศีล เอา รักษาแน่นหนามั่นคง ไม่ให้ต่างพร้อยขาดทะเลาะ จากนั้นบำเพ็ญศีลบำเพ็ญธรรมเข้าภายในจิตใจ จิตใจมีความสว่างไสวขึ้นมาจากการภาวนา ดังที่ได้กล่าวและสอนพี่น้องทั้งหลายเวลานี้สอนออกมาจากใจ ที่เราได้บำเพ็ญปรากฏผลมาแล้วเป็นที่พอใจ

ศาสดาจึงเป็นศาสดาองค์เอก ไม่ใช่ศาสดาปลอม พูดไม่มีหลักมีเกณฑ์ ปลอม เป็นเงา ๆ ไปอย่างนั้น ศาสดาเป็นศาสดาองค์แท้ เป็นผู้เลิศเลอโดยแท้จริง ธรรมเป็นสวาทขาดธรรมอย่างแท้จริง ตรัสไว้ชอบทุกแห่งทุกมุม เราก็นำมาปฏิบัติเต็มกำลังความสามารถของเรา จนกระทั่งรวมแล้วได้ผลเป็นที่พอใจ หายสงสัย เรื่องการสอนโลกเราก็ไม่เคยมีความวิตกวิจารณ์ว่าจะสอนไม่ได้ เราสอนได้ทั้งนั้น ที่ควรจะสอนได้หนักเบาเล็กน้อยเพียงไรเราสอน เพราะมันเต็มอยู่ในหัวใจจากผลแห่งการปฏิบัติของเรามาตั้งแต่ลุ่มลูกคลุกคลาน จนกระทั่งถึงสว่างจ้าขึ้นภายในจิตใจจากธรรมของพระพุทธเจ้าที่คงเส้นคงวาหนาแน่นด้วยอภิญญา

ธรรมไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาอันใดที่จะมาทำลายได้ ผู้บำเพ็ญธรรมย่อมเป็นธรรม บำเพ็ญบุญย่อมเป็นบุญ บำเพ็ญศีลย่อมเป็นศีล บำเพ็ญสมาธิย่อมเป็นสมาธิ บำเพ็ญปัญญาย่อมเป็นปัญญา จนกระทั่งถึงความหลุดพ้นย่อมหลุดพ้นได้ด้วยการบำเพ็ญเราก็ปฏิบัติมาอย่างนั้นจนกระทั่งกระจำงแจ่มขึ้นภายในจิตใจ เราไม่สงสัย พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์กราบราบเลย ธรรมเป็นของจริงขนาดไหนกราบราบ พวกเปรต ผี บาป บุญ นรก สวรรค์ มีประเภทต่าง ๆ เต็มโลกธาตุกราบพระพุทธเจ้าราบ ว่าสอนไว้อย่างแน่นอนไม่ผิดพลาดประการใดเลย

แต่พวกเราที่มีตั้งแต่กิเลสเต็มตัวนี้ ตานั้นถ้ามองธรรมตานี้ตาใสตาแมวสู้ไม่ได้ แต่ตาใจมันมีดมันบอด มันลบมันล้างไปหมด พระพุทธเจ้าว่าบาปมี มันบอกว่าไม่มี ลบแล้ว พวกตาบอด บุญมีมันบอกว่าไม่มี ลบแล้ว นรก สวรรค์มีมันลบหมด ที่นี้ส่วนที่มันไปก็หลับตาไป โดนนั้นโดนนี้ โดนขวากโดนหนาม คือบาปคือกรรมทั้งหลาย อยากทำตั้งแต่บาปแต่กรรม บุญกุศลไม่ยากทำ ผลที่ได้มาก็มีแต่ไฟนแต่ไฟทั้งโลกนี้และโลกหน้า นี้เราก็ได้ปฏิบัติ เวลาลุ่มลูกคลุกคลานมันก็เป็นอย่างนั้น แต่เวลาเอาจริงเอาจังเข้าจนปรากฏขึ้นในจิตใจนี้ หายสงสัยทุกอย่าง มรรค ผล นิพพาน เราไม่สงสัยภายในจิตใจของเรา สอนโลกด้วยความพอกพอกใจ ด้วยความพอในธรรมทั้งหลาย ทุกชั้นทุกภูมิเราไม่สงสัย

เราจึงสอนอย่างว่า พุดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่อัดไม่อั้น ถ้าผู้มารับการแนะนำสั่งสอนจะยึดเอาได้มากน้อยเพียงไร จะออกต้อนรับกันขนาดนั้น ๆ ถ้าจะมาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย อยากจะถึงนิพพานเร็ว ๆ ด้วยจิตใจที่มีความแก่กล้าสามารถด้วยสติปัญญา มหาสติมหาปัญญาแล้ว ควรที่จะหลุดพ้นง่าย ๆ ก็ใส่ผางที่เดียวให้พ้นไปเลย ไม่อั้นในธรรมอันนี้เพราะผ่านมาแล้ว รู้อยู่แล้วในหัวใจของเรา แต่ก่อนไม่รู้ ก็รู้จากธรรมพระพุทธรเจ้า แล้วพระพุทธรเจ้าปลอมไหม พิจารณาซิ นิพพานเท่านั้นปีเท่านั้นปี นั่นเป็นพระสรณะของพระพุทธรเจ้า แต่ธรรมเป็นอกาลิโก

เหมือนแปลงบ้านของเรา แปลงบ้านเจ้าของตายไปแล้วเอาแปลงที่ทำไว้โดยถูกต้องแล้วมาวางปลูกบ้านปลูกเรือน ก็เป็นบ้านเป็นเรือนมาโดยสมบูรณ์ นี่ธรรมพระพุทธรเจ้าทรงสอนไว้แล้ว แล้วยังมาประกาศด้วยว่า ธรรมและวินัยนั้นแลจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคต เมื่อเราตายไปแล้ว นี่ก็คือศาสดา ได้แก่ธรรมแก่วินัย เราเคารพธรรม เคารพวินัย ปฏิบัติตามธรรมตามวินัย ก็เท่ากับเราเข้าเฝ้าพระพุทธรเจ้าอยู่ตลอดเวลาไม่ห่างเหินเลย นี่คือผู้มีศาสดาติดตัว เป็นผู้มีหิริโอตตปปะ รักศีลรักธรรม มีความ پاکความเพียรตลอดเวลา นี้เรียกว่าเป็นผู้มีศาสดา

ศาสดาคือธรรม คือวินัย ใครมีธรรม มีวินัย มีหิริโอตตปปะ ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ คุณงามความดี สิริมงคลจะเกิดอยู่กับผู้นั้น ๆ ไม่ว่าพระ ไม่ว่าประชาชน จะเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งสิริมงคล และตามเสด็จพระพุทธรเจ้าตลอดเวลา คือผู้มีธรรมในใจนั้นแล ผู้ไม่มีธรรมในใจแบกพระไตรปิฎกจนหลังหัก มันก็มีแต่คัมภีร์ไบเบิล ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย นี่ให้จำเอานะพี่น้องทั้งหลาย สอนให้รู้เรื่องราว เราก็ไม่ค่อยได้เข้ามาเทศน์ให้พี่น้องชาวกาญจนบุรีฟัง วันนี้เป็นโอกาสอันดีพอเหมาะสมควร จึงได้แสดงเพื่อท่านทั้งหลายได้คิดได้อ่าน ว่าธรรมของพระพุทธรเจ้านี้เป็นธรรมของจริง หรือเป็นธรรมหลอกลวงโลก เป็นของจริงตั้งแต่กิเลสนั้นหรือ ให้นำสิ่งเหล่านี้ไปเป็นปัญหาถามตัวเอง

เวลานี้เราวิ่งตามกิเลสจนไม่รู้หน้ารู้หลัง ไม่รู้จักบุญจักบาป นรกสวรรค์ไม่เชื่อทั้งนั้น แต่ถ้าเรื่องความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ดิ้นทั้งวัน ไม่มีคำว่าจิตจางว่างเปล่า มีแต่ความดิ้นความติด นี่คือมันจะพาเราจมลงนรกนะ ให้จำเอาไว้ นี่แหละกิเลสหลอกลวงโลก คือพวกนี้แหละหลอกลวงโลกให้ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ถ้าธรรมแล้วหักกลับคืน อย่าโลภมากเกินไปซี นั่นถ้าธรรมแล้วนะ มันตายได้ด้วยกันนั่นแหละ มีเงินเป็นแสน ๆ เป็นล้าน ๆ กองเท่าภูเขา มันก็ตายด้วยกัน ผลสุดท้ายลมหายใจเสร็จแล้ว เศรษฐีตาย มันก็ไม่มี ความหมาย สมบัติมีมากมีน้อย ยศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำตั้งไว้ตามโลกนิยมนับถือกัน แต่อย่าหลงจนเกินไป เราปฏิบัติตัวของเรา

บุญกุศลนี้เลิศเลอยิ่งกว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ติดอยู่ในหัวใจนี้แล้ว เอาทุกข์ก็ทุกข์ จนก็จน เราเกิดมากับโลกอนิจจัง มันจะหายไปไหนก็ให้มันหายไป สิ่งที่ได้มาก็ได้มา ใช้กันไป นี่เรียกผู้มีหลักใจยอมไม่เดือดร้อน แต่ผู้ไม่มีหลักใจนี้จะมีเงินกองเท่าภูเขา ก็ร้อนนะ เพราะภายในใจไม่มีที่พึ่งที่เกาะที่ยึด คือธรรม จึงขอให้พากันสร้างธรรม การทำบุญให้ทานอย่าซื้อเกียจคร้าน อย่าเหนียวแน่นแก่นตระหนี่ทั้งหลาย มันจะมาเผาตัวเอง คนมีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียว ไปที่ไหนคับแคบติดตัน แม้ที่สุดในปัจจุบันนี้เพื่อนฝูงก็ไม่มี คนใดมีความตระหนี่ถี่เหนียว คบกับเพื่อนกับฝูงไม่มีใครอยากคบ เพราะคนตระหนี่นี้ไม่เพียงตระหนี่นะ เห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัว

ความเห็นแก่ได้เห็นแก่ตัวมันกระทบกระเทือนคนอื่น ใครจึงไม่อยากคบค้าสมาคม ครั้นตายไปแล้วมันก็แห้งผาก ๆ ขึ้นชื่อว่าความดีงามทั้งหลายไม่มี อย่าพากันหลงในความตระหนี่ ความตระหนี่ไม่ใช่ของดี ถ้าเป็นของดีพระพุทธเจ้าจะสอนโลกให้มีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียวหมด ไม่ต้องมีการเสียสละกัน โลกนี้จะได้เจริญรุ่งเรือง ข้ามฟ้าข้ามทวีปไปเลย เพราะอำนาจแห่งความตระหนี่พาไป นี่มันไม่เป็นอย่างนั้นนะซิ ตระหนี่ถี่เหนียวเท่าไรแทนที่จะมีความสุขความสบาย กลับติดตันอึดอึด เจ้าของเองก็ทุกข์จนหนโลก จะกินก็หึงหวง ถ้ากินแล้วก็จะขาดห้าขาดสิบ แล้วไม่กิน อด ๆ อยาก ๆ ก็อยู่ไป

นี่เป็นยังงิความตระหนี่หลอกคน อดทน หิวก็ทนหิว เพราะความตระหนี่กล่อมขอให้มันเงินเท่านั้นเท่านั้นก็พอ มันมีแต่เพียงลมปาก ความสำคัญเฉย ๆ เงินทองข้าวของเขา ก็เป็นแร่ธาตุประเภทหนึ่งต่างหาก เราเป็นอยู่เขาก็ไม่มีอะไร เราตายไปเขาก็เป็นอย่างนั้นอยู่ สำคัญที่ตัวของเราฉลาดหรือโง่ ให้มาปรับปรุงตัวเองอย่างนี้นะ นี่ละการทำบุญให้ทานเป็นการเฉลี่ยเพื่อแผ้วน้ำใจต่อกันและกัน มนุษย์เราถ้าไปที่ไหนมีการเฉลี่ยเพื่อแผ้ว จิตใจกว้างขวาง ไปที่ไหนเป็นเพื่อนเป็นฝูงฝากเป็นฝากตายกันได้ทั่วประเทศไทย เราเอาแค่ประเทศไทยซึ่งเป็นเมืองพุทธนี้เสียก่อน ถ้าเรื่องความตระหนี่ถี่เหนียวแม้แต่อยู่ในครอบครัวเดียวกันมันก็แตกจากกันได้นะ

จะเอาอะไรกินก็หึงหวงไว้เสีย แม้ที่สุดลูกจะขอกินกล้วยสักลูกเท่านั้นก็ไม่ให้กิน หวงไว้สำหรับชายได้เท่านั้นบาทเท่านั้นสตางค์ ลูกท้องแห้งก็ไม่ว่า ไม่สนใจ นี่ละไอ้ตัวตระหนี่มันทำลาย เข้าใจไหม คนตระหนี่ไปไหน มีแต่ความติดตันอึดอึด เกิดภพหน้าชาติหน้า บรรดาผู้มีบุญทั้งหลายเสวยสมบัติทิพย์ในเมืองสวรรค์ หรือแดนสถานที่เกิดอยู่ของผู้มีบุญ มีแต่ความสุขความเจริญ สมบูรณ์พูนผลทุกแห่งทุกหนทุกกำเนิดไป แต่คนที่มีความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นเจ้าของ หรือเป็นผู้รักชอบในความตระหนี่ กลับไปเป็นข้าศึกศัตรูต่อตนเอง อยู่ในโลกนี้ก็ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม ออกจากโลกนี้ไปแล้ว ไปเกิดในภพใด

ชาติใดก็มีแต่ความตีบตันอันตู่ มีแต่ความเหือดความแห้ง หากความสุขไม่ได้เลย นี่คือโทษแห่งความตระหนี่

อย่าพากันตระหนี่ถี่เหนียว มีอะไร เอ้า แจกกัน การแจกย่นไปทางนี้ คือแจกน้ำใจต่อกัน เช่นเรามองเห็นเด็ก เรายื่นขนมให้เด็ก เป็นยังงี้เด็ก เด็กเสียใจไหม เด็กเอาไม้ไล่ตีเราไหม เรายื่นขนมให้เด็ก เด็กดีใจแล้วนั้นนะ ยื่นเงินให้เด็กก็ดีใจ ยื่นให้เท่าไรเด็กดีใจนี้เราสร้างความดีใจให้หัวใจผู้อื่นได้รับความชุ่มเย็นเป็นสุข เก็บไว้แต่เราเฉย ๆ ว่าจะเลิศจะเลอมันไม่เลิศนะ เมื่อให้คนอื่นแล้วแสดงความยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากัน นี่ละพระพุทธรเจ้าที่ว่าสอนให้ทาน ให้ทานทั้งหลายทราบเอาไว้ว่าผลแห่งการให้ทานนี้สมานได้หมดในชาติไทยของเรา อย่าไปพูดถึงภาคันนั้นภาคันนี้ ที่ไหน ๆ ก็ตาม มันคนเหมือนกัน ชาติไทยเหมือนกัน

ถ้าต่างคนต่างมีการอบรมศีลธรรมให้มีจิตใจอันกว้างขวาง ให้อภัยซึ่งกันและกัน แล้วสนิทกัน ไปที่ไหนไม่อดตายคนเรา เพราะความเฉลียวเผื่อแผ่ ความมีจิตใจกว้างขวางสนิทกันได้อย่างง่ายดายเลยนะ นี่จำให้ดี นี่ละพระพุทธรเจ้าสอนว่าให้ทาน ๆ มีผล มีอานิสงส์ประจักษ์ เราอยู่ด้วยกันไม่เคยเห็นหน้ากันเลย เมื่อเขาจนตรอกจนมุมเราช่วยปั๊บ นี่เขาเห็นใจเราแล้ว ๆ ฟังซิ นี่ละการให้คือการยื่นน้ำใจที่ติดตามให้กัน ออกจากหัวใจของเราที่เป็นผู้มีเมตตา ผู้รับไปก็ยิ้มแย้มแจ่มใส นี่ผลแห่งการให้ทาน ผลแห่งการเสียสละ ผลแห่งความเป็นผู้มีจิตใจอันกว้างขวาง เข้ากันได้สนิท ไปไหนไม่อดตายคนเรา ไอ้คนตระหนี่นี้ไปไหน โอ้ย ทั้งนั้นแหละ ให้พากันจำ นี่ข้อหนึ่ง ทาน

ศีลก็ให้พากันรักษาบ้างนะ ให้มีศีล อย่ามีแต่บุญ ภาวนานี้เป็นของสำคัญ ดังที่หลวงตาที่สอนแล้วตะกี้ ทำจิตใจให้มีความสงบ โลกนี้ร้อนอยู่ที่ใจนะ จำให้ดี ไม่มีอะไรร้อน ดิน ฟ้า อากาศ ต้นไม้ ภูเขา ทั่วแดนโลกธาตุ เขาไม่มีร้อนมีหนาว ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ ที่มันสุขมันทุกข์ก็คือสัตว์ในโลกละที่มีหัวใจครอง ใจนี้เป็นผู้รับความทุกข์ความทรมานทั้งหลายเต็มอยู่นี้หมด แล้วเวลาชำระจิตใจของเราให้เบาบางลงไป ที่นี้ความสุขเกิดขึ้นภายในใจ ๆ จนกระทั่งกลายเป็นจิตใจที่เป็นบรมสุขแล้วไม่มีอะไรสุขเลิศเลอยิ่งกว่าหัวใจครอบโลกธาตุ นี้ก็เพราะการสร้างบุญสร้างกุศล

ให้พากันอุตสาหะพยายาม อย่าลืมนื้อลืมนตัวจนเกินไป เวลานี้อายุเราได้เท่าไรแล้ว คนหนึ่ง ๆ ตั้งแต่อยู่ในครรภ์นับมาแล้วนะ คนเท่านั้นวันเท่านั้นเดือน แล้วตกคลอดออกมา แล้วก็นับมาเรื่อย เตียวก็ตาย ๆ มันเกิดประโยชน์อะไร ให้ซึ้งดูเสียก่อนนะ ชีวิตของเราเกิดมานี้ไม่ได้เกิดมาเพื่อความลุ่มจม เกิดมาเพื่อควมมีต้นทุน มีคุณงามความดีเป็นที่อุปถุณแก่ตัวของเรา ในโลกนี้เราอยู่ก็เป็นสุข ถ้าเราเป็นผู้มีธรรมภายในใจ ตายไปแล้วไม่

ต้องถาม สวรรค์ทุกชั้น พรหมโลกไว้สำหรับผู้มีจิตใจอันงามนั้นแหละ งามด้วยอรรถด้วยธรรม จะอยู่ในสถานที่นั้น

บุคคลผู้มีจิตใจที่โหดร้ายทารุณ ตระหนี่ถี่เหนียวลงนรกทั้งนั้นละ เหล่านี้มีไว้สำหรับสัตว์ สัตว์นี้มีอยู่ทั่วโลก แล้วมีการกระทำผิดกันต่าง ๆ กันนะ ผู้ทำดีก็มี ผู้ทำชั่วก็มี ผู้ทำชั่วลงไปทางนั้น ผู้ทำดีไปทางนี้ อัดอั้นตันใจที่ไหน โลกอันนี้สำหรับให้สัตว์อยู่เสวยทั้งดีและชั่ว สุขและทุกข์ มีครบหน้ากัน เรายังจะปิดอยู่หรือว่าโลกอันนี้มีแต่โลกมนุษย์อย่างเดียว โลกสัตว์มันก็มี ในน้ำก็มีปลา แนะเห็นไหมละ ใต้พื้นดินก็ยังมี บนฟ้าอากาศก็มีสัตว์เต็มโลกธาตุ พระพุทธเจ้าทรงเล็งเห็นหมด แต่พวกเรามันตาบอดไปหาบล้างว่าอันนั้นไม่มีอันนี้ไม่มี มีแต่เราคนเดียวมันเกิดประโยชน์อะไร มีตบอดเกินไป

วันนี้ได้แสดงธรรมให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟังเพื่อเป็นที่ระลึก เรื่องศีลเรื่องธรรมที่เราเป็นชาวพุทธ อย่าปล่อยอย่างวาง ตายแล้วเราจะได้พุทธ ธรรม สงฆ์ หรือคุณงามความดีที่เราสร้างไว้นี้จะไปเป็นคู่พี่เป็นพี่ตาย ไอ้เรื่องกิเลสตัณหาทั้งหลายที่เรามอมแมมกับมัน ติดตลอดเวลา หวานจิตจางไม่ได้มันมีแต่ข้าศึกศัตรู จะเป็นภัยต่อเราตลอดไป ขอให้แยกให้แยะด้วยดีนะ แล้วเราจะมีความสุขความเจริญในภพต่อไป ภพนี้เราก็อยากได้ความสุข ภพหน้าเราก็อยากได้ความสุข แต่ต้องชวนชวหายหาความดีงาม ถึงจะเป็นความสุข ถ้าชวนชวหายแต่ความชั่วช้ำลามกจะมีแต่พินแต่ไฟนั่นแหละ

วันนี้การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ชั้นนี้ แก่กาลเวลา ขอความสวัสดิและขอฝากธรรมไว้ให้ท่านทั้งหลายได้นำไปคิดไปอ่าน หลวงตาที่มาแสดงธรรมวันนี้แสดงด้วยความเมตตาแล้ว ๆ ไม่เอาอะไรในโลกอันนี้นะ บรรดาพี่น้องทั้งหลายบริจาคมานี้ท่วมเข้าสู่จุดศูนย์กลางทั้งหมด หลวงตาไม่เอาอะไร พอหมดแล้ว ตายนี้เราก็ได้เขียนพินัยกรรมไว้แล้ว เวลาหลวงตาทายเขียนพินัยกรรมว่า เวลาศรัทธาทั้งหลายมาบริจาคมานเพื่อเผาศพหลวงตา มีเงินจำนวนเล็กน้อยเพียงไร ให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นเก็บรักษาอย่างเข้มงวดกวดขัน แล้วนำเงินจำนวนนี้เข้าไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงให้หมด ส่วนหลวงตาบวเองนั้นจะเผาด้วยไฟ เพราะไฟเป็นประโยชน์ต่อศพนี้ เงินทองเป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง เราจะทำอย่างนั้น นี้ได้ประกาศไว้แล้ว

เวลาตายนี้เขาจะอ่านบ้าง ๆ จะปฏิบัติตาม หลวงตาไม่เอาอะไร พอหมดแล้วปฏิบัติมาเราก็ไม่เคยคาดเคยคิด เราจะได้เห็นความพอในหัวใจที่เต็มต้นด้วยอรรถด้วยธรรม อย่างที่เห็นอยู่และแสดงบอกพี่น้องทั้งหลายทราบเวลานี้ เรากอดออกมาจากจิตใจจริงๆ จากการปฏิบัติในธรรมของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นธรรมที่เลิศเลอ จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้นำไปคิดไตร่ตรองพินิจพิจารณา ให้มีศีลมีธรรมติดใจบ้างนะ อย่าให้มีตั้งแต่กิเลสตัณหาห้อมล้อมทั้งวันทั้งคืน จะไม่มีความหวัง ตายไปก็ตายอย่างเหือดแห้ง อย่าง

เป็นพื้นเป็นไฟเผาตัวไปตลอด ถ้ามีศีลมีธรรมติดตัวแล้ว มีการให้ทาน มีการรักษาศีล การภาวนาแล้วจะมีความชุ่มเย็น เป็นที่หวังพึงได้ ๆ

เอาละ การแสดงธรรมเห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ชั้นธัมม์ แก่เวล่ำเวลา ขอความสวัสดีจง มีแก่บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ *www.Luangta.or.th*